

[Harald Nielsen.]

adskillige andre tekstillande, kan jeg ikke i den statistik, som OEEC har ladet udarbejde, finde noget, der bekræfter denne påstand. Jeg har nok set, at bladet „Dansk Arbejde“ har været ude med en artikel, hvor man har søgt at bruge OEECs statistik som bevis for, at det skulle stå særlig dårligt til på det sidste med dansk tekstilindustri. Vi ved imidlertid alle, at med statistik er det sådan, at det billede, man får frem, afhænger af det udgangspunkt, man vælger sig.

Forholdet er nemlig det, at tegner man en kurve, der viser bevægelserne i produktionen i OEECs medlemslande under eet, og en kurve, der viser bevægelserne i den danske tekstilproduktion, så viser de to kurver ganske samme forløb: en stærk stigning i årene efter krigen og indtil omkring 1950, derefter et fald til 1952, så nogen fremgang i 1953 og 1954 og derefter en tilbagegang, som meget rigtigt er noget stærkere for Danmark end for de øvrige lande. Men der er to karakteristiske afvigelser med hensyn til kurven for den danske tekstilproduktion, og det er, at den danske tekstilproduktion i årene efter den sidste krigs afslutning steg langt stærkere end tekstilproduktionen i de øvrige vest-europæiske tekstillande. Det er således, at op til 1949, fra 1945 til 1949, steg tekstilproduktionen her i Danmark 45 pct. over produktionsniveauet i 1938, medens den i de øvrige tekstillande først i 1949 nåede op på det produktionsniveau, som de havde ligget på i 1938. Der er altså en meget stærkere stigning for den danske tekstilindustri i årene umiddelbart efter krigen sammenlignet med de andre tekstillande. Vælger vi os et andet udgangspunkt for sammenligningen, så ser vi — det skulle jeg nævne — at efter at det begyndte at gå tilbage, er faldet også noget stærkere for Danmarks vedkommende end for de øvrige tekstillandes; men der er i og for sig ikke noget mærkværdigt i, at et land, hvis produktion er steget meget stærkt, også når det går den anden vej, vil komme ud for en noget større tilbagegang.

Vælger vi os imidlertid et andet udgangspunkt for sammenligningen end det, „Dansk Arbejde“ bruger i sit skrift om denne sag, ser vi, at de øvrige vestlige tekstillande i

1954 kun lå 21 pct. over produktionen i 1938, medens vi i Danmark lå 63 pct. over, således at slutresultatet alligevel for vort land sammenlignet med de andre viser, at vi står meget smukt, og man kan ikke af denne statistik udlede nogen som helst begrundelse for, at lande med høje toldsatser her skulle være gunstigere stillet og have haft en gunstigere udvikling, end vi har haft herhjemme.

Går vi til vor hjemlige produktionsstatistik og sætter 1949 lig 100, ser vi da også, at alle grupper undtagen uldindustrien og bomuldsvæverierne m. m. havde større produktion i 1954 end i 1949, og det samme gælder i 1955, når undtages uldindustrien, bomuldsvæverierne og herrekonfektionsindustrien. Ja, trikotageindustrien møder endog med et produktionsindeks i 1955 på 128 mod 125 i 1954, altså i forhold til 1949, der altså er sat til 100. Det er også meget bemærkelsesværdigt, at det er trikotageindustrien, som jo har en noget ringere beskyttelse end konfektionsindustrien og metervareindustrien, der har klarer sig særlig godt. Vurderer vi forholdene indenfor vore egen produktion, ser vi altså, at det er den del af produktionen, som ikke er så stærkt beskyttet, der klarer sig forholdsvis godt sammenlignet med den del af produktionen, der har den større beskyttelse. Det er dog også en ting, man skal lægge mærke til, og som jeg synes ikke kan andet end få én til at mene, at det er ikke toldpolitikken, det er ikke toldsatsernes højde, der er afgørende for en tekstilindustri stilling.

Jeg siger derfor sammenfattende, at hvadenten jeg ser på den statistik, vi har fået udleveret i udvalget, eller jeg ser på den internationale statistik og anden statistik, der har stået til min rådighed, så bekræfter det altsammen for mig, at de vanskeligheder, dansk tekstilindustri har at kæmpe med — og jeg bestrider ikke, at industrien har vanskeligheder at kæmpe med — er af international karakter, de er fælles for alle tekstillande. Er der specielle danske årsager, der forstærker vanskelighederne herhjemme, skal de efter min mening ikke søges i toldloven, men i den tøj-skat, som vedtoges sidste forår, og som har sat hjemmeforbruget betydeligt ned, hvilket naturligvis også var meningen med disse skatter. Det ville utvivlsomt være en